

«ի Կարապետ փակակալէ
 սուրբ Յակոբայ սպասաւորէ,
 սա է որդւոցն Զերէդէ,
 որ հրամանաւ Փրկչին մերմէ
 զգասիին էառ զյաջակողմէ,
 ընդ Քսի. յաթոռ նստէ,
 սա է պարծանք մեծ թորգոմէ
 եւ է աթոռ Հայոց զարմէ .
 մեք ի վերինն յարեելէ
 ի գաւառէն Վալիձորէ
 ի բնիկ գեղջէ յայրերնիցէ,
 ի վանք սորա մեր սնեալ է,
 մեր ազգականքն ամեն անդ է .
 զտէր Մեղքիսէթն ընտրեալ ազգէ,
 որ մեզ քեռի սայ յորջորջէ
 այլ և յիշէք ձեր սուրբ սրտէ .
 բայց մեք եկալք ի Սաղիմէ,
 երկրպագել Փրկչին մերմէ
 և մեր տեսեալ զերգս ի Դաւթէ,
 զսաղմոսարանս որ եղծեալ է
 ըստ իմ կարծեացս զսա նորոգէ
 զկազմել սորա (անշխարհիկ).
 որ հանապազ յատեանն երգէ,
 որ ողորմին սորա ասէ .
 յառաջիկայիցն և ի յետնէ .
 տխմարամիտս ի ձեզնէ խնդրէ
 խնամով պահէք զգա ի ձէթէ և ի մոմէ,
 ի թվին Հայոց ինն հարիւրէ
 ԽԶ աւելորդէ: (= 1497)

նորոգեցաւ սա ի մերէ
 ի Կարապետ փակակալէ
 ձեր ամենեցուն հնազանդ հողէ
 զմէկ ողորմին ձեռնէ խնդրէ
 Տէր մեզ և ձեզ ձրի տացէ .
 զարքայութիւն ձեզ պարգևէ
 ի մեծ աւուր այներեկէ»:

(Խապ. Յուզ. տետր 1. էջ 48—49):